

sobima

1. Mingitele tingimustele vastama ja seetõttu kusagile kõlbama.
2. Viisakas, sünnis, tavadele vastav olema.
3. Millegi või kellegagi kooskõlas olema, klappima.
4. Välimuse, olemusega harmoneeruma.
5. Sujuma, laabuma.

Minu nimi on Harriet Manners ja ma olen modell.

Ma tean, et olen modell, sest:

1. On esmaspäevahommik ja ma kannan kuldset balletiseelikut, kuldset jakki, kuldseid balletikingi ja kullast kõrvarõngaid. Mu nägu on kuldseks värvitud ja ümber pea on mässitud pikk jupp kuldtraati. Tavaliselt ma esmaspäeviti niisuguseid riideid ei kannan.
2. Mul on ihukaitsja. Kõrvarõngad maksavad nii palju, et ma ei tohi tualetti minna, ilma et üks suur mees hiljem mu kõrvanibusid kontrolliks, tegemaks kindlaks, et ma ei ole neid kogemata veega alla lasknud.
3. Ma ei ole tohtinud kaks tundi naeratada.
4. Iga kord, kui sõõrikust ampsu võtan, et jõudu koguda, hingavad kõik teravalt sisse, justkui oleksin just kummardunud ja kiirelt põrandat limpsanud.
5. Mu näkku on suunatud suur kaamera ja mees selle taga ütleb muudkui: „Kuule, modell,“ ja niputab minu poole sõrmi.

On teisigi vihjeid – ma prunditan kergelt huuli ja teen iga paari sekundi tagant pisikesi liigutusi nagu robot –, aga need ei ole tingimata määravad. Täpselt niimoodi tantsib mu isa, kui telekas näitab autoreklaami.

Igatahes, viimane põhjus, miks ma tean, et olen modell, on:

6. Minust on saanud graatsiline, elegantne ja stiilne olevus.

Tegelikult võib öelda, et seitsaati, kui mind viimati nägite, olen suureks saanud.

Arenenud. Õide puhkenud.

Mitte sõna otseses mõttes. Ma olen täpselt sama suuruse ja kujuga, kui olin kuus kuud tagasi ja kuus kuud enne seda. Mis naiselikesse kurvidesse puutub, siis, täpselt nagu võrkpallikapten koolis, valib puberteet mind kõhklemata viimasena.

Ei, ma räägin metafooriliselt. Ühel hommikul ma lihtsalt ärkasin üles ja PÕMM: mood ja mina olime üks. Töötasime koos, aitasime teineteist. Täpselt nagu krokodill ja pisike krokodillilind, kes ronib talle suhu, et tema hammaste vahelt lihatükikesi nokkida. Ainult et ilmselgelt palju glamuursemalt ja mitte nii ebahügieeniliselt.

Ja ma olen teiega täiesti aus: see muutis mind. Nohik on läinud ja tema asemel on keegi glamuurne. Populaarne. Lahe.

Tuttuus Harriet Manners.

2

Igatahes. Tõeliselt tore asi selle juures, kui oled moemaailmaga täielikus *sünergias*, on see, et fotoseansid lähevad väga sujuvalt ja fokuseeritult.

„No nii,” ütleb fotograaf Aiden. „Millele me mõtleme, modell?”

(Näete, mida silmas pean? Millele *me* mõtleme: minul ja moel on põhimõtteliselt üks aju.)

„Me mõtleme salapärale,” ütlen. „Me mõtleme mõistatuslikkusele. Me mõtleme hoomamatusesele.”

„Ja miks me seda mõtleme?”

„Sest nii on parfüümikarbil kirjas.”

„Täpselt nii. Ma mõtlen Garbole ja Grable'ile, Hepburnile ja Hayworthile, Bacallile ja Bardot'le, aga võib-olla on parem, kui sina mõttled Daily Maili kuulujutuleheküljele ja teed vastupidist.”

„Selge,” ütlen, nihelen põrandal kergelt oma asendis ja liigutan jalga, nii et tald osutab minu poole. Seejärel naaldun graatsiliselt selle poole. *Salapärane*. Võtan oma jakinurga pihku ja kergitan seda natuke nagu liblikatiiba, pöörates näo alla. *Mõistatuslik*. Lõpuks ajan selja küüru ja torkan käsivarre välja, nii et vahin oma küünarnuki sisekülge. *Hoomamatu*.

„Käes.“ Aiden tõstab pilgu kaameralt. „Modell, Yuka Itol oli õigus. Sa võtad väga imelikke asendeid, aga need toimivad. Väga kihvt. Väga kõrgmoeline.“

Mis ma ütlesin! Mina ja mood: ma kõnnin selle suust sisse-välja ja see enam isegi ei ürita mind ära süüa.

„Ole hea, osuta nüüd küünarnukiga teisele poole.“ Fotograaf kükitab, sätib objektiivi ja tõstab siis uuesti pilgu. „Kaamera poole.“

Suhkruküpsised.

„Tead,“ ütlen ma liigutamata, „mõistatuslik, salapärane ja hoomamatu – need on sünonüümid. Yuka oleks karbi peal palju ruumi kokku hoidnud, kui ta oleks valinud ainult ühe.“

„Lihtsalt liiguta käsivart.“

„Ee, kas ta on kaalunud „hämmeldavat“? See on vana-egne sõna, mis tähendab „segadusse ajama“. Parfüümile see päris sobib, eks?“

Aiden pigistab sõrmedega ninajuurt. „Nii. Äkki näitaksid mulle kingatalda? Peaksime proovima kontrastse talla kaadrisse saada.“

Köhatan, mõistus kihutamas. „Ee ... aga kuidas jääb Saudi-Araabia, Hiina ja Taiga? Seal peetakse talla näitamist kultuuriliselt ebaviisakaks ...“ Vaatan pimedas paanikas ruumis ringi. „Me ju ei taha riskida nende eemalepeletamisega, eks ole?“ Teen käsivarrega laia veenva viipe.

Ja miski minu varrukal püüab Aideni pilku.

Oi ei. Ei-ei-ei.

„Mis see on?“ küsib ta, tõuseb püsti ja tuleb sinna, kus ma üritan end nüüd põrandalt püsti ajada, aga mu jalad on tohutu balletiseeliku taga kinni. Fotograaf võtab mul

käsivarrest kinni ja koorib mu jaki küünarnukikoha siseküljelt kuldse kleepeka. „Mis see on?”

„Hmm?” ütlen ma neelates ja katsun ajada silmad nii ümmarguseks kui vähegi võimalik.

Enne kui liigutada jõuan, kahmab ta mul kinga jalast, keerab selle ümber ja tõmbab tallalt klepsu. Seejärel tõmbab ta ühe minu küünarnuki siseküljelt ja neli balletiseeliku sisemiste voltide vahelt.

Ta pilgutab paar korda kleepekate poole silmi, samal ajal kui mina vahin põrandat ja üritan näida nii väiksena kui inimlikult võimalik. „Harriet,” ütleb ta aeglasel ja uskumatul häälel. „Harriet Manners, kas sa õpid keset minu fotosessiooni matemaatikat?”

Raputan pead ja vaatan õhku fotograafi vasaku kõrva taga. Kas teate krokodilli ja lindu? Üks meist süüakse vist kohe ära. „Ei,” vastan oma kõige vaiksema häälega. Sest a) see on füüsika ja b) ma olen teinud seda algusest peale.

3

Olgu, võib-olla ma natuke moonutasin tõde.

Või – teate: palju.

Ma ei ole muutunud. Tegelikult olen veelgi suurem nohik kui varem, sest:

- a) mu aju hallollus loob endiselt iga päev uusi ühendusi;
- b) ma tean veel rohkem fakte kui varem;
- c) mul on eksamiperiood just lõppemas, mis tähendab, et mu lühimälu töötab täisvõimsusel.

Ma ei ole ka graatsiline, elegantne ega stiilne, aga kül-
lap taipasite seda juba isegi.

„Uskumatu,“ pomiseb Aiden tehtud fotosid sirvides, samal ajal kui mina lipsan ruumi tagaosas kardina taha, et koolivorm selga panna.

„Palun väga vabandust, härra Thomas,“ hõikan. „Ma ausõna ei tahtnud teie krokodi... ee, moetööstuse vastu lugupidamatu olla. Kas te saite normaalsed fotod?“

„Asi ei ole selles. Kas sa tead, kui paljud teised model-
lid seda tööd tahtsid?“

Võib-olla. Eelmine kord, kui Infinity Modelsis olin, panid kaks neist mu kappi kinni, nii et ma ei jõudnud olulisele *casting*’ule. Pidin ootama, kuni koristaja tuli ja mu välja laskis.

„Palun vabandust, mul on praegu lihtsalt põhikooli lõpueksamid,“ üritan selgitada, kiskudes seljast tohutut seelikut, ja löön küünarnuki valusalt vastu seina ära. „Kell kaks päeval otsustab Briti haridussüsteem, kas mul on võimalust saada kunagi auhinnatud füüsikuks. Tänapäev kujundab kogu minu tuleviku.“

Tõmban selga koolikampsuni, mis takerdub kohe kuldtraadi külge, mis mul endiselt pea ümber on. Valitseb vaikus, samal ajal kui mina hüppan „riietusruumis“ ringi, kampsun näo ees ja käsivarred maaniliste jänesekõrvade kombel õhus lehvimas.

„Hmm,“ nõustub Aiden endiselt pilte sirvides. „Sa oled ilmselgelt geenius, kellel on saatusest määratud võita Nobeli auhind.“

„Koolifüüsikal ei ole mingit pistmist *tegeliku* ruumitajuga,“ ähin ma, katsun pimedalt pead ja löön samal ajal põlve vastu seina ära. „See on *kontseptuaalne* ruumitaju. Kaks väga erinevat asja.“

Mis on hea, sest tundub, et mu peas olev traat on nüüd takerdunud kõige taha kahe meetri raadiuses. Mu kotis on üksikasjalik „Jõua õigeks ajaks kooli“ plaan ja see ei ütle mitte kusagil: „Vabasta end kardinarõngast“.

„Pole midagi, Harriet,“ ütlen ma, tehes abitult pisikesi ringe. „Sul on endiselt tund ja üksteist minutit, et rongiga

kooli jõuda. Või tund ja kuusteist minutit, et jõuda tak-
soga. Sul on aega küll ja küll.”

„Ee... sa ikka tead, et see kell tagaseinal on maas. Eks?”

Jätan järsult tiirlemise.

Issand jumal. ISSAND JUMAL. Ma *teadsin*, et nad
panid meid usundiõpetuses põhjusega karmat õppima.

„*Ei*,” piiksatan ja rebin end traadist vabaks, mille hin-
naks on õige mitu juuksekarva, kriimustus põsel, kardi-
narõngas ja pool koolivormi. „*Kui* maas?”

„Tund,” ütleb Aiden.

Ja niisama lihtsalt lendavad minu „Jõua õigeks ajaks
kooli” plaan ja kogu elutrajektor aknast välja.

4

See on nii uskumatult tüüpiline.

See üks kord, kui mu isa ei ole fotoseansil, üritades „asju veidi elavdada”, varastades mannekeenide küljest tükke ja teeseldes, et tal on kolm kätt ja neli jalga, on see kord, kui ma teda tõeliselt vajan.

Agaga isa on tööintervjuul ja nüüd on mul vähem kui viisteist minutit, et jõuda rohkem kui tunni tee kaugusel asuvasse sihtpunkti.

Nagu märgib taksojuht, kui ma tagaistmele ukerdan ja anun, et ta kiirustaks: „Ma saan liikuda aint sama kiiresti kui liiklus, Kuldkihar. Ma olen osa sellest, eks ole?”

Millele ma vaataksin tõenäoliselt kui mingile sügavamõttelisele universaaltõele, kui mul ei oleks tegemist sellega, et teha ennast nii väikeseks kui võimalik, lootuses, et vähenenud mass lubab autol rutem kiirendada.

Ja ühtlasi tema õigekeele parandamisega.

Ma ei saa midagi muud teha. Selgub, et füüsikaseaduste – ja iroonia – tõttu ei ole teguriteks, mis määravad, kui kiiresti ma eksamile jõuan, a) nutmine b) hingeldamine ega c) kordamine „suhkruküpsised”, kuni juht sulgeb vaheakna ja vajutab lülitit, mis takistab tal mind kuulmast.

Võin siis juba ülejäänud aega konstruktiivselt kasutada, et rääkida teile, mis viimase kuue kuu jooksul juhtunud on.

Siin on lühike kokkuvõte.

1. Ma olen muutunud veelgi vähempopulaarsemaks. Nohik + modell = terve uus komplekt grafitit sinu asjadel.
2. Üritan selle üle vähem nutta. Me kõik väljutame elu jooksul keskmiselt 121 liitrit pisaraid ja ma ei saa lubada, et kuivan ära enne, kui kuuendasse klassi jõuan.
3. Mu isa on endiselt töötu ja Annabel töötab endiselt juristina. See tasub äramärkimist, sest mu kasuema on nüüd seitsmendat kuud rase ja isa ei ole seda kohe kindlasti.
4. Nähtavasti sööb keskmine inimene aastas tonni toitu: täiskasvanud elevandi kaalu jagu. Annabel annab endast parima, et üksipäini see statistika proovile panna. Ta on *tohtu*.
5. Mu parim sõber Nat on saanud kuueteistkümneaastaseks ja mina ei ole. See tähendab, et Nat tohib nüüd USA-s Georgia osariigis pärast kella 11 õhtul seaduslikult löökkuulimängu mängida ja Ühendkuningriigis üksi lennukit juhtida ning mina ei tohi.
7. Olen viimaks jõudnud valulisele järeldusele, et minu juuksed ei ole punakasblondid.
8. Need on punased.

Ja ongi kõik. Kõik muu on jäänud täpselt samaks.

Mu *stalker* Toby tiirleb endiselt minu orbiidil nagu mingi kergelt tatine kuu ja minu verivaenlasel Alexal on minu vastu endiselt arusaamatu viha.

Mu agent Wilbur mõtleb endiselt sõnu välja, kui aga tuju on, ja moelooja Yuka Ito ajab mulle endiselt surmahirmu nahka.

Mu koerale Hugole meeldib endiselt maitsta kõike kleepuvat, mida ta kõnniteel märkab, ja ma hoian oma õpikuid endiselt tähestikulises, kromaatilises ja teemapõhises järjekorras.

Sest selline on tegelik elu: inimesed, olukorrad ja koerad ei muutu väga sageli, isegi kui oled kirjutanud väga hoolikad plaanid ja üritanud neid ellu viia.

Ja sellega võiksin ma nimekirja lõpetada, tõesti võiksin. Sest see on kena nimekiri, eks ole? Tore positiivne nimekiri, mis ootab tervet suve Nati seltsis, uhiuut grafitivaba koolikotti järgmisel semestril ja – väga varsti – sea-duslikku võimalust üksi lennukit juhtida, millal aga tuju tuleb.

Aga ma ei saa sellega lõpetada, sest juhtus veel üks asi. Ja vähemalt natukeseks ajaks tundusid kõik teised punktid selle kõrval vähemolulised.

9. Lõvipoiss jättis mu maha.

5

Põhjused, miks mitte Nickile mõelda

1. Ta palus mul seda mitte teha.

Ä

rge muretsege. See ei ole nii hull nagu tundub.

Ma tahan öelda et, mõnes mõttes on see täpselt nii hull nagu tundub. Neli kuud pärast meie esimest suudlust ütles Nick, et me ei peaks enam kohtuma, ja kadus seejärel äkitselt minu elust. Sellest ajast ei ole ma teda näinud ega temast kuulnud. Ei ühtki sõnumit. Ei telefoni-kõnet ega kõnesõnumit. Ei meili. Ei säutsu ega Facebooki sõnumit. Isegi faksi mitte (kuigi ma ei tea, kes tänapäeval faksi saadab, aga võimalus on ju ikkagi olemas).

Aga sellest pole mitte kui midagi. Inimene ei veeda peaaegu kuusteist aastat, lugedes armastusest raamatuid, sirvides armastusluulet, kuulates armastuslaule ja vaadates armastusfilme, ilma et tal tekiks päris hea aim, kuidas armastuslood lähevad.

Igaüks teab, et dramaatilised tõusud ja mõõnad just teevadki vahet *tõelisel* armastuslool – sellisel, mida tehakse filmiks – ja igaval armastuslool, millest keegi ei vaevu kirjutama ega laulma.

Kas „Uhkus ja eelarvamus“ oleks populaarne, kui Darcyst ja Lizziest oleks saanud paar esimesel ballil?

Kas „Vihurimäe“ oleks klassika, kui Cathy oleks valinud Heathcliffi?

Kas koolides õpetatakse „Romeot ja Juliat“, kui nad oleksid paar aastat käinud, siis abiellunud ja Mantua eeslinna kolinud?

Just nimelt.

Nii et isegi kui sinu armastusloos juhtub, et keegi jätab su maha ja kolib tagasi Austraaliasse, tuleb sul lihtsalt keelduda takistustega leppimast ja su armastatu tulebki sinu juurde tagasi. Seda teab igaüks.

Ning jah, möödunud on üle kahe kuu, nii et Nickil läheb natuke kauem, kui tõenäoliselt peaks, aga ta on kindlasti teel.

Mul tuleb vaid oodata.

Vahepeal üritan talle mitte mõelda. Ma ei mõtle tema kohvivärvi nahale ega suurtele mustadele lõvilokkidele, tema rohelisele lõhnale ega silmadele, mis on nurkadest ülespoole viltu. Ma ei mõtle tema nina kallakule ega naeratusel laiusele või sellele, kuidas ta tavatses põidlagaga mu sõrmenukki paitada, kui me käest kinni hoidsime, ja sõrmega mu ninaotsa patsutada, kui olin aevastanud (mis oli väga ebahügieeniline, aga mingil rõvedal ja äärmiselt häirival põhjusel see meeldis mulle).

Ma ei mõtle sellele, kuidas ta paneb mind end tundma jaanimardikana: justkui oleks osa minust täis tuld ja teine osa suudaks lennata.

Ma ei mõtle sellele, kuidas ma oleksin kogu aeg temaga koos, kui vaid saaksin.

Ja ma ei mõtle kindlasti mitte kunagi asjaolule, et ma ei naudi eriti seda osa enda armastusloost ja ma oleksin

igati eelistanud igavat varianti, milles Nick jäi ja kõik jätkus täpselt vanaviisi.

Isegi kui see murdis kõik romantikareeglid keskelt katki.

Juht kõhatab.

„Oled armunud või, Kuldkihar?“ pilgutab ta minu poole viibates mulle tahavaatepeeglis silma. „See selgitab nii mõndagi.“

Vaatan üllatusega anatoomiliselt korrektset südant, mida olen aknale visandanud, seejärel punastan ja pühin selle ära. *Silmatorkamatu, Harriet.*

„Ei,“ ütlen võimalikult hooletult. „Ma ainult ... valmistun järgmise aasta bioloogiamooduliks.“

„Muidugi-muidugi.“ Juht naeratab laialt. „Igatahes, arvasin, et sul on kiire? Mingi eksam?“ Ta noogutab. „Sul on aega neli minutit.“

Pilgutatan paar korda silmi. Auto on peatunud ja me istume otse mu kooli ees. Ma ei märganudki, et me enam ei liigu.

„Aga ...“ ütlen, tuuseldades kotis rahakotti otsida, „kuidas see üldse füüsiliselt võimalik on?“

Juht kehitab õlgu. „Mul on ju võluvägi,“ teatab ta nagu muuseas, „nagu sellel paksul tüübil „Harry Potteris“.“

Tõstan pilgu. Ta näeb tõesti välja ... ebamaine. Kaduv. Natuke liialt õnnistatud kehakarvadega.

„Ja ma sõitsin kõvasti üle kiirusepiirangu,“ lisab ta rõõmsalt. „See maksab kaheksakümmend naela, kullake. Võlulukunst on tänapäeval kallis. Lase nüüd varvast, sul on aega kolm minutit.“